

Melets o. s. v., blive Gjenstand for Frihandel ligesaagodt som disse Fødemidler"; hvorhos han anfører i Parenthes, at disse Fødemidler ere ofte vanskelige at købe friske og usfordærvede end de af ham omtalte Lægemidler, der ikke maae sælges af Materialisterne under 5 Pd., medmindre de sælge dem til andre Handelsberettigede, det vil sige Apothekere. Med andre Ord, der maa ikke virkes hen til, at den fattige Mand kan komme til at nyde Godt af § 46 i Næringsloven; der skal omhyggeligt lægges Vægt paa, at de kun maae sælge det til andre Handelsberettigede, for at disse kunne faae deres fornødne Procenter, inden det gaar ud til den almindelige Befolkning. Jeg skal ikke gaar ind paa — det er Tiden og Leiligheden ikke til; ellers kunde man nok være fristet dertil — en nærmere Udvikling af Spørgsmaalet; jeg skal blot henvise til dette Mindretals Betænkning, som findes i samme Aargang af Sundhedscollegiets Indberetning, Side 262 og følgende; men jeg skal gjøre den høitærede Justitsminister opmærksom paa, hvor svagt, hvor uholdbart Majoriteten i Collegiet besvarer dette grundige videnskabelige Indlæg i Sagen fra Etatsraad Eschricht, og naar den høitærede Justitsminister mener, at Apothekerne vilde staae i Fare for at gaar under, dersom man opfyldte § 46 i dens rette Aand, og derved henviste til den Meddelelse, at $\frac{2}{3}$ af det, der solgtes paa Apothekerne, blev solgt i Haandkjøb og ikke efter Recept, skal jeg netop henvise den høitærede Minister til Majoritetens Udtalelser imod Etatsraad Eschricht, hvori den siger, at vel er det sandt, at de $\frac{2}{3}$ af Omsætningen udgives i Haandkjøb, „men ogsaa dette Sidste bestaaer for Størstedelen af Lægemidler, som anvendes efter Lægeordination“. Altsaa det Haandkjøb, der forekommer paa et Apothek, er i Reglen saadant, som der aldrig har været Tale om at overgive til Materialisterne, thi det er Haandkjøb, som sælges efter Lægeordination, saaledes at denne Grund af den høitærede Justitsminister altsaa ikke kan komme til at gjælde. Den høitærede Minister var aldeles vis paa, at Regjeringen var gaaet den fuldstændig rigtige Vej ved Fastsættelsen af Begrebet „upræpareret“. Men jeg skulde dog meget seile, om ikke Fastsættelsen af dette Begreb i den kongelige An-

ordning gaar bort fra, hvad der lige indtil 1862 var Praxis for Materialisterne, og om disse ikke derved ere blevne bortskaarne fra at sælge mange Varer — og mange Varer i et mindre Quantum — end de før havde Berettigelse til. Det har den kongelige Anordning ogsaa selv en Tøselse af, idet den udtrykkelig forbeholder de ældre Materialister de Rettigheder, som de maatte have udover dem, de nye Bestemmelser give. I den Henseende er jeg meget tilbøielig til at antage, at den Afskillelse mellem enkelte og sammensatte Medicinalvarer, som Mindretallet søger at gjøre gjældende som den nærmest liggende Fortolkning af disse Ord vil være den, der vil være meest liberal og rigtig at anvende. Nu kommer jeg til det Spørgsmaal, om „at gaar Apothekerne for nær“, som den høitærede Justitsminister udtrykte sig. Ja, det er uægtelig en ganske besynderlig Argumentation; den hører man allevegne, hvor der er Tale om en Forandring i disse Forhold og hvor der er Tale om at imødekomme Befolkningens Ønsker om Oprettelsen af flere Apotheker. Da skal der først regnes ud, hvor mange Tusinde Mennesker den Apotheker, mod hvem Concurrencen søges anvendt, har at levere Varer til, hvor Meget han har haft i aarlig Omsætning, hvor mange Tusinder man kan sige, han har haft i Nettoindtægt o. s. v., før der kan være Tale om at tage Hensyn til Befolkningen. Det er noget aldeles Enestaaende i den med Hensyn til alle lærde Forhold dog endnu meget lovsbundne Samfundstilstand, hvori vi befinde os. Med den Betragtning for Die er det derfor ganske naturligt, at den ombeelte Pjece siger, at et af de bedste Midler til at vare os imod Ulykker ved Medicamentforhandlingen, er at fikke Medicamentforhandlerne et godt Erhverv. Det vil, anvendt paa den almindelige Næring, sige, at dersom vi ikke ville have Skotøi, der skal skaffe os for mange Ligtorne, maae vi lønne Skomageren vel, og dersom vi ikke ville have Frakker, der ville gjøre os altfor pukkelryggede, maae vi lønne Skræbderen godt isorveien. Der kan være andre Hensyn at tage, naar der tales om dette Spørgsmaal, det indrømmer jeg, men saaledes som dette Hensyn stilles i Epidisen, sætter man